סוסביל בראשו ארוך כ"ע לא פליגי דאסור

והכא בכנפיו חופין את רובו על ידי הדחק

. קמיפלגי מר סבר רובא כל דהו בעינן ומר

סבר רובא דמנכר בעינן: ועל משקה בי

מטבחיא דכן: מאי דכן ⁶⁾רב אמר אדכן ממש ושמואל אמר דכן מלטמא אחרים

אבל מומאת עצמן יש בהן רב אמר דכן

ממש קסבר מומאת משקין דרבגן וכי גזור

רבנן טומאה במשקין דעלמא אבל במשקה

בי מטבחיא לא גזרו רבנן ושמואל אמר דכן

מלטמא אחרים אבל מומאת עצמן יש בהן

קסבר ישומאת משקין דאורייתא ילממא

אחרים דרבגן וכי גזרו רבגן במשקין דעלמא

במשקין בי מטבחיא לא גזרו: ועל דיקרב

למיתא מסאב וקרו ליה יוסף שריא: יוסף אסרא מיבעי ליה ועוד ידאורייתא היא

דכתיב יוכל אשר יגע על פני השדה בחלל

חרב או במת וגו' דאורייתא דיקרב ממא

דיקרב בדיקרב מהור ואתו אינהו וגזור אפילו

דיקרב בדיקרב ואתא איהו ואוקמה

אדאורייתא דיקרב בדיקרב נמי דאורייתא

הוא דכתיב 2וכל אשר יגע בו הממא יממא

אמרוה רבנן קמיה דרבא משמיה דמר זומרא

בריה דרב נחמן דאמר משמיה דרב נחמן

סהדאורייתא דיקרב בדיקרב בחיבורין מומאת

שבעה שלא בחיבורין מומאת ערב ואתו

אינהו וגזור אפילו שלא בחיבורין מומאת

שבעה ואתא איהו ואוקמה אדאורייתא

דאורייתא מאי היא דכתיב 3 הנוגע במת

לכל נפש אדם וממא שבעת ימים וכתיב

וכל אשר יגע בו הממא יממא וכתיב והנפש

הנוגעת תממא עד הערב הא כיצד כאן

בחיבורין כאן שלא בחיבורין אמר להו רבא

מלאו אמינא לכו לא תתלו ביה בוקי סריקי

ברב נחמן הכי אמר רב נחמן יספק מומאה

ברשות הרבים התיר להן יוהא הלכתא

מסומה גמרינן לה מה סומה רשות היחיד

אף מומאה רשות היחיד הא א"ר יוחנן הלכה

ואין מורין כן ואתא איהו ואורי ליה אורויי

תניא נמי הכי ר' יהודה אומר קורות נעץ להם

ואמר עד כאן רשות הרבים עד כאן רשות

היחיד כי אתו לקמיה דרבי ינאי אמר להו

יהא מיא בשיקעתא ידבנהרא זילו מבולו: ⁰הא

"והשלקות: מנהני מילי א"ר חייא בר אבא

אמר רבי יוחגן אמר קרא יאוכל בכסף

ל) [פסחים טו.], ל) [עי׳תוס׳ ב״ת קה: ד״ה על אדםותוס׳ שבת יו. ד״ה ששמע],

ג) וב"ב ז. וש"כז. ד) סוליו ט: (סוטה כח), ה) [סוטה ט: (ז), ו) [במדבר ה],

ז) וסוטה כת.ן,

תורה אור השלם

ו. וְכֹל אֲשֶׁר יִגַּע עַל פְּנֵי הַשְּׂרֶה בַּחֲלַל חֶרֶב אוּ

יטמא

יְמָים: במדבר יט טו 2. וְבֹל אֲשֶׁר יְגַּע בּוֹ הַשְּׁמָא יְטְמָא וְהַבָּּבָּשׁ הַנְגָעת תַּטְמָא עַד הַעְרֶב: במדבר יט כב הַעַרֶב: במדבר יט כב

3. הנגע במת לכל נפש

ָבָּ, בַּ. 4. אֹכֵל בַּכֵּסֵף תַּשְׁבַּרֵנִי

וְאָבַלְתִּי וּמֵיִם בַּבֶּטֶף תִּתֶּן לִי וְשָׁתִיתִי רַק אֶעְבְּרְה בְרַגְלָי: דברים ב כח

גליון הש"ם

עיין טהרות רפ״ה ובהר״ש

: 55

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ואתא וכו"

דיקרג גדיקרג שלא בחבורין לא מסאג אלא:

מוסף רש"י

אָדָם וְטְמֵא יָמִים: במד יָמִים: במד

במדבר יט טז

קמד א מיי׳ פ״י מהלי טומאת אוכלין הלכה מו: קמה ב ג מיי פ״ז מהלי אבות הטומאה הלכה א:

קבור ד מיי פ״א מהלי טומאת מת הלי א: קבוד ה מיי שם פ"ה הלכה ב סמג עשין רלא וע"ש בכ"מ: קמח ו מיי פט"ו מהלי

אבות הטומאה ז ומיי שם הלכה טן: קמם ח מיי׳ פי״ז מהלי מאכלות אסורות מאכלות אסורות הלכה ט סמג לאוין קמב טוש"ע י"ד סי קיג סעי קב ט מיי שם הלכה (טו)

מוש"ע שם סעי"[וו]

רבינו חנגאל

והוא אייל קמצייא. ת״ק והוא אייל קמצייא. ת״ק סבר בעינן קרסולים וכנפיו b) חופין רובו אע״ג דלא מינכר אלא בכל דהו שרי. ועל משקי בית מטבחיא דכן. חלקו רב ושמואל. רב אין טומאה למשקין מן התורה כלל. ורבנן הוא דגזרו בהו טומאה. וכי גזור במשקין דעלמא אבל דכן מלטמא אחרים אבל .'ו עצמז מיטמאיז כר׳. ועל דיקרב למיתא מסאב אתינן לאוקמה התיר הנוגע בנוגע מת כיצד מן התורה הנוגע במת (בנוגע) הוא טמא בלבד טהור הוא וגזרו רבנן עליה טומאה בא הוא וטיהרו והעמידו בשל תורה. ודחינן לה ואמרינן . נוגע כנוגע נמי טמא הוא אשר יגע בו הטמא יטמא ומוקמינן לה הכי מן התורה טומאה בחיבורין שבעה ימים. פי׳ כגון . אדם ידו ⁵) אחת נוגעת במת ועודנה במת נגע דברים אחרים הכל טמאין טומאת שבעה שנאמר הנוגע במת לכל נפש אדם יטמא שבעת ימים. אבל הנוגע במת ונתפרד הנוגעת תטמא עד הערב. כיצד יתקיימו מקראות הללו. ופרקינן בחיבורין טומאת שבעה. שלא בחיבורין טומאת ערב. ובא רב נחמן ודחה הכל ואמר ספק טומאה ברשות הרבים התיר להן ואף על גב דהלכתא גמירי לה מסוטה מה סוטה ספק טומאה ברה"י היא וכתיב ונסתרה והיא נטמאה מכלל דספק טומאה ברה״ר טהורה מן התורה. א״ר יוחנן גמירי לה הכי אבל אין מורין אותה [ואתא] יוסי בן יועזר ואורי להו ספק טומאה ברה"ר טהור: תניא כוותיה דרב נחמז רשות היחיד וספיקו טמא ע"כ רה"ר וספיקו טהור.

בראשון ארוך כולי עלמא לא פליגי דאסור. קשה דאמרינן באלו טריפות (חולין דף סו.) תנא דבי ר' ישמעאל ראשו ארוך מותר ומתני' נמי דהתם משמע דראשו ארוך מותר מדלא

> (שבת דף 3:) אמר נמי דשושיבא מותר דהא חזייה רב לרב כהנא דהוה מיעבר שושיבא אפומיה א"ל רב שקליה דלמא קאכיל ליה חי ועבר משום בל תשקלו משמע דדוקה חי אסור אבל מת שרי לכן נראה לר"ת דגרסינן הכח רחשו ארוך דכ"ע לח פליגי דמותר וגירסא זו נמלאת בפר"ח (במולין סה. ד"ה אלו כמבו וכן מאם בס' ישון: דיקרב בדיקרב בחיבורין. פי' כגון ראובן שנגע במת ובא שמעון ונגע בו בעודו נוגע במת וטומאה בחיבורין ודאי הוה דאורייתא והא דאמר רבא לא תחלו ביה בוקי סריקי ברב נחמן לאו משום דאית ליה טומאה בחיבורין לאו דאורייתא אלא משום דקסבר דיוסף בן יועזר לא איירי בהכי וכן משמע בנזיר פרק שלשה מינין (מב: ושם ד״ה נחנורי): הא הלכתא מסומה גמרינו

סוי ספק טומאה ברה"י: והשלקות מנהני מילי. אומר

דה. לאו דוקא מסוטה גמרינן דספק

טומאה ברה"ר היכא דאיכא חזקת

טהרה לא הוצרכנו ללמוד מסוטה

אלא אמרינן העמד דבר על חזקתו

ולא גמרינן מסוטה אלא לומר

דברה"י ספיקו טמא דבסוטה נמי

ר"ת דמדבעי תלמודא בשלקות וקסבר מדאורייתא היא שמא גזירה קדמונית היא ולא נגזרה עם הפת ושלקות היא עניני תבשיל כדמשמע בהך שמעתא ומתחלה גזרו עליה מטעם חתנות ועל הפת לא גזרו משום דלא שייך ביה חתנות כ"כ עד שבאו שמאי והלל וגזרו בי"ח דברים גם על הפת ואע"ג דבמתניתין תני פת מקמי שלקות מ"מ שלקות גזירה קדמונית יותר היתה וכשהתירו את הפת לא התירו שלקות מהאי טעמא דפת ושלקות תרי מילי נינהו ואור"ת נמי דלריך לערב עירובי תבשילין בפת ושלקות ומביא ראיה מדאמרינן בפ"ב דבינה (דף טו:) ר"א אומר אין אופין אלא על האפוי ואין מבשלין אלא על המבושל שנאמר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו וכן פי׳ בה״ג אכן ר״י אומר דבעירובי תבשילין סגי בחד או בפת או בתבשיל ולית הלכתא כההיא דר"א דשמותי הוא וגם הולך בשיטת חנניה אליבא דב"ש דבעי פת ותבשיל וחמין טמונין וב״ה מתירין ובירושלמי דבילה פליג ר' יהושע בהדיא עליה דר׳ אליעזר והכי איתא התם את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ר' אליעזר אומר אופין על האפוי ומבשלין על המבושל רבי יהושע אומר אופין ומבשלין על המבושל ואמרינן בשל סופרים

הלך אחר המיקל ורבי יהושע מיקל

סוסביל. אין ראשו ארוך אבל אין כנפיו חופין את רובו לראות לעינים אלא בלמלום ע"י מדידה: ה"ג בכנפיו חופין את רובו ע"י הדחק קמיפלגי ולא גרסינן וקרסולין דהני קרסוליים לא חפו מידי קחשיב ליה בהדי סימני טהרה אין ראשו ארוך ובסוף פרק ר"ע שהן ב' רגלים ארוכין מן הארבעה ובהן הוא מדלג והיינו כרעים

ממעל לרגליו לנתר וגו׳ וייקראיאן: רובא דמינכר. רוב הנראה לעינים: טומאת משקין דרבנן. ובמסכת פסחים (דף טו.) פרכינן והכתיב וכל משקה אשר ישתה וגו' [ויקרא יא] ומשני מאי יטמא הכשר: לעמה החרים. הבל טומחת עלמו מדאורייתא רמיא עלייהו אם נטמא: ואתו אינהו גוור על דיקרב בדיקרב וחמח חיהו. יוסף וחסהיד על דיקרב למיתא מסאב דהא דאורייתא היא אבל דיקרב בדיקרב לא גזרינן עליה והיינו יוסף שריא: ואסא איהו ואוקמיה אדאורייסא. והכי קאמר על דיקרב למיתא מסאב טומאת שבעה אבל דיקרב בדיקרב (ה) לא מסאב אלא טומאת ערב: וכל אשר יגע בו הטמא יטמא. אותו שנגע במת קרי טמא וקאמר כל מי שיגע בו אותו טמא יטמא: בחיבורין. בשעה שהיה זה נוגע במת בא חבירו ונגע בו: שלא בחיבורין. לאחר שפירש מן המת בא חבירו ונגע בו: כל חשר יגע בו הטמח יטמח. משמע שבעת ימים כסתם טומאת מת: בוקי סריקי. כדים ריקים. כלומר דברים שאינן טעם: ספק טומאה ברה"ר התיר להם. שאינם

נוהגין בה איסור וה״ק ועל דיקרב ודאי למיתא מסאב אבל מספק לא: הא הלכתא גמירי לה מסוטה. דטהור דכל איסור ספק טומאה מהתם נפקא דאפיק לה קרא בלשון טומאה ונסתרה והיא נטמאהי מגיד לך הכתוב שעל הספק אסור מכאן אתה דן לשרך לטמח מספק": ומה סוטה לה"י. שהרי אין סתירה ברה"ר אף טומאת ספק בשרץ אינה אלא ברה"י במסכת סוטה (דף כח:): הלכה. דבספק טומחה ברה"ר טהור: וחין מורין. ברבים כן דלא ליזלזלו בה טפי: קורות נעץ להן. לסימנין בין רה"ר ובין שדות של בקעה שהן רה"י לטומאה שבעל השדה מקפיד בדריסת הרגל ועוד דאמרינן בהשותפין (ב"ב יב.) ד' אמות הסמוכות לרה"ר כגון מקום פנוי הסמוך לרה״ר והוא ארוך הרבה לד׳ אמות הראשונות רה״ר לטומאה ובאותן מקומות נעץ להן קורות: כי אתו לקמיה דרבי ינחי. מי שחירע בו ספק טומחה

ברה"ר: מנהני מילי. דבישולי עובדי

כוכבים אסירי: קליות. יבשו בתנור:

תשבירני ואכלתי ומים בכסף תתן לי ושתיתי כמים מה מים שלא נשתנו אף אוכל שלא נשתנה אלא מעתה חמין ועשאן קליות ה"נ דאסורין וכי תימא ה"נ והתניא "חימין ועשאן קליות מותרין אלא כמים סמה מים שלא נשתנו מברייתן אף אוכל שלא נשתנה מברייתו אלא מעתה חיפון ופחנן ה"נ דאסורין וכי תימא ה"נ והתניא חיפון ועשאן קליות הקמחים והסלתות שלהן מותרין אלא כמים מה מים שלא נשתנו מברייתן ע"י האור אף אוכל שלא נשתנה מברייתו ע"י האור מידי אור כתיב

הוא ועוד דבתלמוד שלנו חנניה אליבא דבית הלל לא מצרכו אלא חד ומיהו העולם נהגו לערב בפת ותבשיל הואיל ויצא דבר מפי ה"ג ור"ח [וע"ע תוס' בילה יו: ד"ה אמר רבא]:

דכן ממש. קאמר יוסף כן יועזר ואפילו מטומאת עלמן (פסחים מז.). קסבר. יוסף בן יועזר, טומאת משקין. אפילו לטומאת עלמן דרכנן (שם). טומאת משקין דאורייתא. לעלמן מן וכל משקה אשר ישתה, אבל לטמא אחרים דרבנן, וכי גזור רבנן לטמא אחרים במשקין בעלמא אבל משקין בית מטבחיא לא גזור לטמא אחרים, אבל מומאת עלמן יש בהן, דהא מדאורייתא רמיא עלייהו ולא מצו רבנן למשקליה (שם). בוקי סריקי. כדים ריקים כלומר דברים שאינן (חולין נ:). מה סוטה רשות היחיד. שקינא לה נעלה אל תסתרי עם פלוני ונסתרה, כתיב ונטמאה ב' פעמים אחד לבעל כו', שנאסרת עליו בסתירה זו עד שיבדקוה המים, וכל סתירה אינה אלא ברה"י, והתם הוא דאסר רחמנא מספיהה אבל ברה"ר שרים הכייה כחמנא (חוליו ט:) קריים רמתנתו (נוסף ט.) מה סוטה הא דטמאה מספק ברה"י הוא מקום הראוי ליסתר, אף טומאה ברה"י ספיקו טמא אבל ברה"ר טהור (סוטה בח:).

לבלות יו רוספיקי טוווי. כי אתו לקמיה דרי ינאי הזה מחמיר ואמר להו זילו טבולו בנהר: והשלקות של עובדי כוכבים רבנן גזרו בהו איסור. והאי קרא אוכל בכסף תשבירני ואכלתי ומים בכסף תתן לי ושתיתי אסמכתא בעלמא. אבל החמין והקליות שלהן והקמחין והסלתות שלהן כולן מותרין